

Tuboly Zoltán (1979–2015)

Pótolhatatlan veszteség érte a Zalaerdő Zrt. Bánokszentgyörgyi Erdészetét. 2015. január 24-én meghalt ifj. Tuboly Zoltán kerületvezető erdész. Még nem volt 36 éves. Az egészséges, tervekkel teli fiatal-

embert hirtelen szívhalál vitte el tőlünk.

Ifj. Tuboly Zoltán 1979. február 16-án született Zalaegerszegen. A gutorföldei általános iskola befejezése után a zalaegerszegi Széchenyi István Műszaki Szakközépiskolában érettségizett 1997-ben.

Az érettségi vizsga után technikus minősítőre járt, de mivel jobban vonzotta az erdészszakma, 1998 szeptemberében beiratkozott a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola levelező tagozatára, ahol 2000 júniusában szerzett erdésztechnikusi oklevelet.

Az erdésztechnikusi iskola elkezdésével egyidejűleg 1998. október 1-jétől a Zalai Erdészeti és Faipari Rt. csömödéri erdészeténél helyezkedett el hosztolóként. Közben 2001. február 13-tól 2001. október 31-ig sorkatonai szolgálatát töltötte Szombathelyen. 2002. január 1-jétől már beosztott erdész munkakörben dolgozott 2004. szeptember 30-ig, október 1-jétől pedig kerületvezető erdészé nevezték ki Szentlőrinc és Hosszúrét kerületben.

2007. április 1-jétől a Bánokszentgyörgyi és Csömödéri Erdészetek összevonása után már Budnya kerületben látta el kerületvezető erdész munkakörét, a kerületet édesapjától vette át, aki akkor vonult nyugdíjba. Feladatát nagy lelkesedéssel végezte, mindenképp volt egy jó szava, mosolya. A nap minden órájában elérhető volt, mindig tetterre kész. Kollégái, barátai kérhettek tőle bármit, mindig szívesen segített.

Már nem hangzik fel többet a telefonból a vidám „Tengermély tisztelem!” Utolsó útjára a gutorföldei temetőben erdész kollégái sorfala előtt kísérte a hatalmas tömeg, elhangzott az erdész himnusz, vadászkürtök búcsúztatták. „Tengermély” úr maradt utánad, Zoli! Nyugodjál békében!

Hopp Tamás

Juhász J. Tibor (1932–2014)

1950-ben, a középiskola elvégzése után, tanulmányait a soproni Erdőmérnöki Főiskolán folytatta. Az felsőfokú oklevél megszerzését követően a Faipari Kutató Intézet Pesterzsébeti Kísérleti Üzemében kutatómérnökként kezdte el az aktív munkát. 1956-ban – a szabadságharc alatt – az üzem vezetőjét leváltották és ideiglenesen Juhász Tibort bízták meg az intézmény vezetésével. A forradalom bukása után a visszatérő régi vezetés és a párttitkár közölte vele, hogy bíróság elé állítják, mint főbűnöst. A várható meghurcoltatás elől Olaszországba disszidált, ahonnan 1957 áprilisában Ausztráliába távozott.

Oklevelének elismerése és az angol nyelv kezdeti elsajátítása után erdőterület felméréssel, fatömegbecsléssel, erdei utak beméréssel foglalkoztatták.

1961-ben magyar származású asszonyt, Piroskával kötött házasságot, akinek 53 éven keresztül megbecsült férje volt. Három gyermekének büszke apja, Matthen és Finn szeretett nagypapja, unokahúgának és unokaöccseinek szeretett Tibi nagybácsija. 1964 és 1976 között főmérnöki beosztásban dolgozik, majd 1976 és 1978 között a Tasmániai Erdőhivatal erdőhasználati előadója. 1978-tól 1991-ig 750 000 hektár erdőterület vezető főmérnöke, ahol a teljes ágazati vertikumot irányította, többek között a vastagfa nagy volumenű kínai exportját is.

1991-ben egészsége megromlott, így nyugdíjba vonult. 1993-ban sikeresen felgyógyult. Innentől kezdve a hűvös őserdők eukaliptuszfajainak mesterséges úton történő felújításával foglalkozott. Munkája sikerrel járt. Kidolgozott, nagy tömegű, automatizált csemetetermelési módszerét külföldön is szabadalmaztatta.

Eredményes foglalkozott a soproni ciklámenek magról történő szaporításával is. Szívügye volt az erdőtűzek megfékezése. Az ausztrál zöld szervezetek azonban a vízszállításra alkalmas utak megépítését meggátolták, ezért csak helikopteres vízszállítással vagy csövön juttatott oltóvízzel lehetett oltani.

Az elmúlt fél évszázad alatt – a nagy távólág ellenére – a szülőföldje több alkalommal is hazahívta. 2014-ben a Nyugat-magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Kara a gyémántdiplomáját elküldte a részére.

Juhász Tibor társunk 2014. december 5-én hunyt el. December 12-én Lancelstonban helyezték örök nyugalomra. Nyughelyét élő csemetével díszítették. Akik göröngyös életutadat végigkísérték szeretettel emlékezünk rád és a családnak lelki megnyugvást kívánunk. Az emlékezők nevében:

Dr. Sipos Árpád

ifj. Varga Tibor (1949–2015)

Ifj. Varga Tibor 40 évig volt erdésze a Hegyközi Erdészeti Pálházán, Mikóházán, majd Sátorajáuhelyen. Emellett vadászként is szolgált a Zemplén. Szentvedélyesen szerette a természetet, ízig, vé-

rig vadász volt. Abból a „fajtából”, akinek a vadászat elsősorban az erdőzűgást jelentette. Ha tehette, minden nap ott volt az erdőn, fáradhatatlanul járta az ősi vadváltókat. Néha puskát is fogott, persze csak akkor, ha ezt a vadállomány szabályozása megkövetelte. Számára ennyi volt a vadászat, és nem több.

Kiterjedt vadászkapcsolatai voltak szerte az országban. Sok-sok vadászon vett részt vendégként, de főleg kísérőként. Mindig büszkén mesélte el élményeit és kísérővadászként jobban örült vadásztársa szerencséjének, mint maga a vadász. Sokfelé járt nap mint nap a Zemplénben és őszintén csodálta a hegyeket és vadjait.

1949. január 11-én egy zempléni kis faluban, Vilyvitányban született. Erdő- és földművelő család fiaként hamar megtanulta nagypapjától és édesapjától az erdő és a természet szeretetét. Az általános iskola után a sárospataki Rákóczi Gimnáziumban tanult, ahol az érettségi mellett az erdészeti szakmunkás-bizonyítványt is megkapta. Fafeldolgozó technikus bizonyítványt szerzett Szegeden, majd a soproni Erdészeti Egyetemen tanult.

1970-től a Hegyközi Erdészet Igazgatóságánál dolgozott és innen is ment nyugdíjba az ÉSZAKERDŐ Zrt. sátorajáuhelyi kerületvezető erdészeként.

Feleségével, Ancival három lánygyermekük született. Szeretett falujában, Vilyvitány-

ban éltek. Nagy, szerető, boldog család állt a hát mögött, akikre mindig számíthatott. Nyugdíjas éveiben oktatót, rendezte házát, gyönyörű kertjét feleségével.

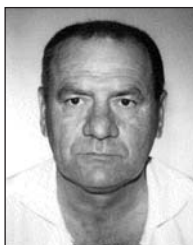
Több zempléni vadásztársaságnak is tagja volt. Hatékonyan tevékenykedett a Bodrog, a Spartacus és a Gróf Károlyi Vadásztársaságban. Hosszú évekig vadászmasterként vezetői tagja volt a Spartacus Vadásztársaságnak. Szakértelmével segítette Zemplén vadgazdálkodását, erdészeti munkáját. Egész életében hitt a közösségi munkában. Mindig azt vallotta, hogy együtt eredményesebb a vadgazdálkodás. Egy-egy vadászat mindig felfrissülést adott neki a mindennapokhoz. Szerette a társaságot. A vadászat mellett a sport, azon belül is a foci volt a másik nagy szenvedélye. Állandó résztvevője volt az erdészeti sportnapoknak és örökös tagja a sátoraljaújhelyi öregfiúk focicsapatának.

Erdészeti szakemberként tudta, értette, segítette Zemplén vadvilágát több mint 40 évig. Sokat tett természeti értékeink védel-

méért, gyarapításáért. Emlékét megőrzik a zempléni hegyek, szerettei, barátai, kollégái, vadásztársai szerte az országban.

Szerettei, Barátai

Veszeli István (1945–2014)

Türellemmel viselt, hosszú betegség után 2014. október 4-én, 69 éves korában elhunyt Veszeli István erdőmérnök.

1945. július 29-én Mohácsön született. Szülei gazdálkodók voltak a Mohács-szigeti Homorúd községben. Az általános iskolát ott végezte. 1963-ban a mohácsi Kisfaludy Károly Gimnáziumban érettségizett, és ősszel már a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen folytatta tanulmányait. Remek fizikumával az egyetemi focicsapat oszlopos tagja volt. Igazi „őserő” sugárzott belőle. Vidám, jó humorú fiú volt. Szívesen vett részt a diákcsínyekben, amelyekre mindenki örömmel gondol vissza. 1968-ban szerezte erdőmérnöki oklevelét. Szíve visszahúzta a Duna mellé. Egyetlen munkahelye a Gemenci Erdő- és Vadgazdaság volt. A Pörbolyi Erdészethez került, ahol a gyakornoki idő letöltése után segédüzemági, majd erdőművelési műszaki vezető lett. 1975-től a Pörbolyi Rakodó- és Fafeldolgozó

Üzem vezetője, majd 1982-től a Pörbolyi Erdészeti vezetője lett.

1991-ben Bajára, az erdőgazdaság központjába fafeldolgozási osztályvezetőnek nevezték ki. Később erdőművelési és csemetetermelési feladatokat látott el.

A sors sajnos nem adta meg neki a derűs, békés öregkort. Az egyre gyakrabban jelentkező betegségei miatt 2003 decemberében rokkantnyugdíjas lett. Utána még évekig tevékenykedett vállalkozóként. Egészségi állapota rohamosan romlott, és az erdei séták helyett műtétet, kórházi kezeléseket kóvetkeztek, amelyek végül ágyhoz kötötték. Felesége és a család gondosan ápolta. 2014 őszén a szíve a sok megpróbáltatást már nem bírta tovább.

2014. október 17-én Pörbolyön családja, barátai, ismerősei és munkatársai kísérték utolsó útjára.

Emlékét megőrizzük, nyugodjék békében.

Vízvári István

Korrekción és kiegészítés Dr. Bánky József nekrológiájához

Dr. Bánky József (1938–2015)

Életének 76. évében, hosszú betegeskedés után ez év január 3-án hunyt el. Soproni temetésén az Erdőmérnöki Kar dékánja, volt évfolyamtársa, kollégája és tanítványa mondott búcsúztatót.

Dr. Czímber Kornél

Honlapjaink:

www.oee.hu

www.azevfaja.hu

www.vandorgyules.hu

A MEVME zászló felújítása

Vitéz Szekeres Károly, a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének elnökének javaslatára egyesületi zászló készült, melyet 1938 májusában szenteltek fel.

A Vértesi Erdő Zrt. kezdeményezésére 2015-ben a zászló az esztergomi Keresztény Múzeum textilrestaurátora által felújításra kerül. A nagy múlttal rendelkező, a vadász és erdész szakma számára jelentős eszmei értéket jelentő zászló megújulására – az összefogás erejében bízva – a Vértesi Erdő Zrt., az Országos Erdészeti Egyesület támogató együttműködésével, 2015 május 10. és június 15. között adománygyűjtést szervez.

Ezúton is köszönjük a felajánlásait!

Vértesi Erdő Zrt.,
Országos Erdészeti Egyesület

Adománygyűjtési felhívás!

Nagylelkű felajánlásait a zászló restaurálásának a javára az alábbi OEE számlaszámon tehetik meg.

10200830-32310126-00000000